

[Haustrup Clemmensen.]

demokratiske ordfører har for den højtærede socialdemokratiske finansministers forslag, og derfor skal vi måske ikke hæfte os for direkte ved det. Jeg tror, vi skal forsøge på i udvalget på et bredt grundlag at tage alle muligheder i betragtning.

Der er grund til at takke den højtærede minister, fordi det er understreget i bemærkningerne til lovforslaget, at man agter at gøre et oplysningsarbejde både specielt om det lovforslag, der vedtages til sin tid, og om opsparingen mere generelt. Jeg tror, at et sådant oplysningsarbejde vil være nyttigt og af stor værdi.

Må jeg til slut have lov til at gentage, at vi fra det konservative folkepartis side har en tro på, at der må kunne findes frem til forbedringer af vilkårene for den private opsparing; vi har en større tillid dertil end den ærede socialdemokratiske ordfører, og vi skal under udvalgsarbejdet lægge al vor samarbejdsvilje, al vor evne, for dagen for at forsøge at nå frem til en løsning af dette store og afgørende og ganske uafviselige spørgsmål, som her er til forhandling.

Axel Sørensen: Det ærede medlem hr. Foged sagde i sin ordførertale, at han, efter at det ærede medlem hr. Holger Eriksen havde talt, gerne ville have hørt mine udtalelser om det lovforslag, vi her debatterer. Jeg skal ikke undlade straks at sige, at personlig er jeg ligesom mit parti positivt indstillet over for enhver fornuftig opsparing; den er simpelt hen nødvendig for et folk, der skal øge sin produktion og sin velstand og samtidig sin levestandard. Derfor kan jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag om en folkeopsparing.

Jeg havde dog hellere set, at de tanker, der oprindeligt var fremme, var resulteret i et lovforslag i folketinget; det forekommer mig, at den oprindelige tanke er blevet lidt beskåret. Lovforslaget tilsigter inden for visse befolkningslag en bredere opsparing, end tilfældet hidtil har været. Trods forbedret indtjening i de senere år, og til trods for at man kan konstatere, at der er sket en stigning i opsparingen — således at de indskudte beløb i 1957 udgjorde 6 milliarder kr. og i 1960 ca. 7,4 milliarder kr., en opsparing, som er påskønnelsesværdig —

havde det alligevel været ønskeligt, om opsparingen havde været af et større omfang. Derfor er det vort synspunkt, at skal den høje beskæftigelse, som vi har haft de sidste år, fastholdes — og øget produktion er nødvendig — så må der med det tiltagende behov, der på mangfoldige områder er for kapital, skaffes udveje for investeringskapital. Det gælder både for staten og for erhvervslivet, at der må skaffes kapital, og på denne baggrund er det nødvendigt, at den private opsparing er med til at skaffe denne private investeringskapital.

Selv om nationalbanken har henstillet til banker og sparekasser at holde igen på udlånene, møder pengeinstitutterne et øget behov for nyinvestering i erhvervene, og denne situation vil, hvis Danmark indtræder i fællesmarkedet, få særlig aktual interesse. Det gælder ikke mindst i landbruget, der som følge af mangel på medhjælpere ser sig nødsaget til at skride til øgelse af den tekniske og mekaniske bistand for at søge produktionen opretholdt, og det er jo indtil nu lykkedes.

Regeringen har ment, at ordningen efter det foreliggende lovforslag skulle kunne bidrage til, at opsparingen kunne øges væsentligt. Vi har tidligere haft opsparingsordninger her i landet, som har haft den virkning, at de gav indkomstskattemæssige begunstigelser. Noget sådant går det foreliggende lovforslag jo ikke ind for. Det åbner ret til for hver person over 18 år at indskyde 2 gange 900 kr. årlig i et pengeinstitut, hvilke beløb staten opskriver med 2 gange 100 kr. Da forslaget kommer så sent i indeværende år, som er med i den 3-årige periode, har man foreslået, at de mennesker, som ikke kan nå at indsætte 900 kr. i én opsparingsrate, kan nøjes med en opsparing på 450 kr., som forøges ved en opskrivning fra statens side med 50 kr.

Så kunne man diskutere, om en sådan ordning vil blive eftertragtet eller ej. Hvis man måler det tillæg, som staten bidrager med, vil dette vel betyde et tillæg på 2 pct. til rentesatsen. Nu er der et gammelt ord, der siger, at opsparing kun foretages af de mennesker, der er født til opsparing, og så af dem, der er nødt til at spare op; det er der vist noget om. Men så melder der sig et andet spørgsmål. De mennesker, hvormed